

תת"ע (עכו) 1847-10-23 - מונטרסר הייב נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1847-10-23 - מונטרסר הייב נ' מדינת ישראל שלום עכו

תת"ע (עכו) 1847-10-23

מונטרסר הייב

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[25.12.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 05.03.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 15.12.2024.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייניי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות וזאת מהנימוקים הבאים:

המבקש קיבל לידי הזמנה לדיון, כאשר מועד הדיון אשר צוין על דבי ההזמנה היה 30.10.2023; מועד זה נדחה לאור

מצב החירום אשר שרר במדינה באותו מועד, יחד עם זאת לא עולה מבקשת המבקש כי הוא התייצב לדיון ביום

30.10.2023 שאז גילה כי הדיון נדחה, ואילו היה עושה כן אזי היה בהכרח מגלה כי הדיון נדחה ליום 05.03.2024.

יתירה מזו, מקום שהמבקש קיבל לידי הזמנה לדיון, חובה היה עליו לעקוב אחר מועד הדיון ולא יעלה על הדעת כי

בחלוף כשנה וחצי ממועד קבלת ההזמנה לדיון, המבקש לא יטרח לערוך בירור כלשהו, ולו מינורי ביותר, כדי לברר

מה עלה בגורל התיק; זאת ועוד, נקבע זה מכבר בפסיקה כי ניתן לשפוט אדם בהעדר בהסתמך על אישור מסירה

לדיון קודם - ראה לעניין זה עפ"ת 35244-01-24 טל אבירם נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"בהעדר התייצבות המערער לדיון שהתקיים, בית המשפט קמא רשאי היה לדון אותו בהעדרו. לעניין זה אין נפקות אם

הכרעת בית המשפט קמא תינתן בדיון אליו המערער לא התייצב, או במועד מאוחר יותר".

אני רואה לנכון להפנות גם לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי

מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי

הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש זומן כדן ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון.

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינינו של המבקש.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, אולם לא פירט כלל את כפירתו; רע"פ 8427/17

מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את

טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

הטענה כי אי קבלת הבקשה תביא לנזק רב אף היא אינה מבססת את העילה של עיוות דין ודי להפנות בעניין זה

לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל.

לסיכום, משלא התקיימה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון ולא שוכנעתי כי בקשת הבקשה הינה חיונית

למניעת עיוות דין, אין מקום להיעתר לבקשה.

לאור האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).
המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ה, 25 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.